

Lovbud erkjende en Omsorg for Bondestands Vel, som man ellers ikke har været tilbøjlig til at tillægge Frederik den Første. Det synes at være et af de Momenter, som man har overseet i Bondestands Historie, hvorledes den idelige Deling af Ejendommene i smaa Lodder efterhaanden maatte bidrage til denne Stands Svækkelse i samme Grad, som Adelen Magt tiltog ved den Lethed, hvormed den paa Grund af dens Skattefrihed kunde forøge sine Godsers Omfang. — Om Sandemænds og Nævns er Kjendelser give Herredagsdommene ikke faa Oplysninger, der just ikke tale til Fordeel for Eedsvornes Domme, da en stor Deel af disse i den omhandlede Periode blive underkjendte. At man heller ikke paa Valdemarernes Tid havde en ubetinget Tiltro til disse Kjendelser, som et uforkasteligt Udsagn af den sunde Menneskeforstand, saaledes som de, der nuomstunder fremtræde som Forfægtere af eedsvorne Retter, jevnlig fremstille Sagen, viser allerede Jydske Lov (II. 7 og 42), som satte Sandemænd og Nævninger under Biskoppens og de bedste Herredsmænds Control, ligesom ogsaa efter Reformationen deres Domme bleve underkastede Prøvelse først af den saakaldte Landnævn og derpaa af Lands-tinget og endelig af Kongens Retterting.

Dr. *Henrik Krøyer* fremlagde et Arbeide over de *nordiske Pyknonogonider*.

Denne lille Dyregruppe, om hvilken vor Kundskab endnu er saa særdeles mangelfuld, berører os vel ikke umiddelbart som paa nogen Maade gavnlig eller skadelig, og synes heller ikke i Naturens Huusholdning at spille nogen vigtig Rolle, saavidt man tør slutte af det ringe Artsantal, den ubetydelige Størrelse og Individernes sjældnere Forekommen. Derimod savner den ikke Interesse i fysiologisk og zoologisk Henseende, efterdi den tilsyneladende frembyder en saa anomal Form, at det endnu ikke har kunnet bringes til Afgjørelse, om den bør henstilles blandt *Kræbsdyrene* eller de *edderkopagtige Dyr*.

Den fortjente norske Naturforsker, *Hans Ström*, Opdageren af denne Gruppe, beskrev to Arter; en tredje Art tilföiede *Otho Fabricius*,

en fjerde *J. Rathke*; og hermed kan Rækken af de tilforn bekjendtgjorte nordiske Arter siges at være sluttet. Gruppen modtager altsaa i denne Retning en ret anseelig Udvidelse, da Forf. troer at kunne skjælne fjorten nordiske Arter, til hvilke endvidere kunde föies en hidtil ubeskrevet sydlig Form (fra Rio-Janciro, den eneste, Forf. har truffet i Sydamerika).

De nordiske Arter henhöre under sex Slægter, af hvilke een er en ny, og fra de övrige Pyknogonider i flere Henseender temmelig afvigende, Form; den bliver især mærkelig ved en meget større Udvikling af den, ellers hos Gruppen rudimentære Bagkrop, og viser i saa Henseende ligesom et Tilnærmelses Spor til den sædvanlige Kræbsdyrtype.

Ved den detaillerede Undersögelse af et forholdsviis betydeligt Antal Arter mener Forf. at have vundet Adskilligt for en fuldstændigere og nöiagtigere Karakteristik af Ordenen i Almindelighed, saavel som af dens nordiske Slægter. Ogsaa erhvervedes enkelte Bidrag til Kjönnes Adskillelse, hvilken her ingenlunde er saa let, som man hidtil har antaget, efterdi Forfs. Undersögelser have ledet ham til det Resultat, at begge Kjön hos de fleste — idetmindste blandt de nordiske — Pyknogonider ere forsynede med Æggeetraade (pedes oviferi). Endvidere meddeles Bemærkninger til Berigtigelsen af nogle Arters temmelig forvirrede Synonymi.

Men især beriges Kundskaben om Ordenens Udvikling og Forvandling. Til dette — tilforn aldeles mørke — Punkts Belysning gav Forf. for et Par Aar siden et Bidrag (Naturh. Tidsskr. III. 299 flg.; derfra optaget i Isis og fra Isis i Annales des sc. natur.), i hvilket Ungerne af tre Arter, henhörende til ligesaa mange Slægter, beskrevet, den ene Art gennem to Stadier. Ved hans fortsatte Undersögelser kjendes nu Ungernes første Form, efterat de have forladt Æghylsteret, hos sex nordiske Arter, henhörende til fem Slægter. Og idetmindste af een Slægt ligger Forvandlingen aaben gennem alle Stadier.

Arbeidet er iövrigt bestemt til at indlemmes i det franske Reiseværk over Expeditionen til Spitsbergen.